

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Quibus Totum Hominis Christiani Officium Explicatur; Quídq̄ue is fugere,
quid agere debeat, quàm exactissimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum, Anno M.DCCXII.

VD18 90637054

Discursus XXIV. De Sacramento Ordinis. Postquam dictum est; quanta sit
Sacerdotij à Christo instituti eminentia, explicatur, quibus gradibus ad
hanc dignitatem, ad evitandam temeritatem, ascendendum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51667)

ruptos, nec ad conscientiaē sedandos tumultus, nec ad pugnam cum hostibus stygiis servitura porro feminæ Unctio esset. Satis erat viro Sanctissimo, prodesse illam posse tum ad peccati reliquias abolendas, tum ad gratiæ augmentum conferendum: hunc ad finem vitam mortuæ impetravit, hunc ad finem redivivam unxit, satis gnarus, quantum profaturæ illi essent pre-

ces, pro ea inter ungendum fusæ: *Et unxit eam nihilominus, sciens in hoc Sacramento remitti peccata; quod oratio in vit. fides salvet infirmum. Quancūm igitur S. Matheolus sollicitos vos esse convenit, ne hujus expertes Sacramenti alteram in vitam abeatis, cum non hæc tantum, sed multò plura, quæ à me in medium allata sunt, emolumenta ex eo in vos sint redundatura?*

DISCURSUS XXIV.

De Sacramento Ordinis.

IArum familiares illi sunt Evangelicæ Historiæ codices, qui nunquam in iis legitur; Ecclesiam, Christi in terris Regnum esse; in illis certè hoc nomine sæpissimè compellatur. Porro in Regno non satis est esse Populum, qui pateat & subsit; sed etiam Procures esse necesse est, qui aliis præfint & imperent; atque hos inter varios esse dignationis gradus, alium alio superiorem, quorum ex inæqualitate pulcherrima illa resulter harmonia in Republica, quæ qualisque in artificioso concentu Musico ex vocum diversitate resulcat. Non possunt proin in Ecclesiæ Regno, quod Legibus utiq; sapientissimis Hominem indura Dei Sapiencia temperavit, diversi isti gradus abesse: quidquid enim sapienter constitutum est, in eo ordo rerum nunquam desideratur. *Quæ à Deo sunt, ordinata sunt.*

Ordo iste Ordinis maximè Sacramentum. R. P. Segneri S. J. Christ. Instr. Tom. III.

to constituitur: hoc siquidem varios sibi Deus ministros eligit, eosque ex Laicorum, quos dicimus, numero extractos, per minores primò, dein majores sacratiorésque gradus provehit, dum deniq; ad majorem humanâ conditione Sacerdotum dignationem attollat. His deinde uritur tanquam canalibus, per quos divina sua in nos munera deriver: tanquã Matribus, per quas nos lactet; Magistris, per quos erudiat; Interpretibus, per quos voluntatem nobis suam, cum minus, certis in casibus, perspecta est, manifestet. Non equidem absque timore de dignitate tam sublimi hodie differam, non cum illis quidem, qui ad illã jam evecti sunt; cum ab his potius me doceri par sit; sed cum iis, qui ad eandem aspirant, hæc deo non parvi utique emolumenti ostensurus: Sacerdotalis dignationis, ad quam anhelant, fastigium; & gradus, per quos ad illud eniti debet, quisquis temerè non vult eniti. Prius illud aggrediamur.

XX

I.

I.

II. Cùm Ecclesiæ Ministri muneris sui dignitate Angelos antecellant, morum autem, & vitæ puritate infra illos esse non debeant, ab re non erit, tres quoque eorum distinguere Hierarchias. Prima ac princeps, Deo vicinissima, est Sacerdotum, qui Eucharisticum Patri æterno Sacrificium, tam charum illi acceptumque, offerunt; altera sic Deo vicina, ut à ceteris tamen hominibus Christianis non nimium recedat, Diaconos ac Subdiaconos complectitur; qui primò quidem Sacerdoti sacrificanti adsunt, deinde autem populo divina Eucharistiæ munera partiuntur. Tertia tandem eorum, qui partim à reliquo Christianorum cœtu elevati minoribus duntaxat Ordinibus initiuntur; quorum quidem quatuor sunt. Primus Acolythorum, ad quos pertinet materiam conficiendæ Eucharistiæ illis porrigere, qui propiis Sacerdoti facienti ad Aram serviunt: secundus Ocfimiorum, quorum est, procul à sacris Laminibus eos arcere, qui sua incredulitate ineptos se reddunt, ut præsentis Sacrificio adsent: quod pertinent omnes fidei in Christum expertes; tertius Lectorum, quibus id incumbit, ut necdum satis institutos in iis, quæ ad fidem divinorum Mysteriorum pertinent, amplius sua voce erudiant; quos quidem Catechumenos dicimus. Quarti exorcistarum, est, infelicibus illis succurrere, & adjutricem manum porrigere, qui etsi satis instituti, ab infernis tamen spiritibus infestati, tam

S. Th.
in 4.
dij 2.24.
q. 2. ar.
1.

non possunt mentem ad rem illam, quæ à Sactificante peragitur, applicare, ut alios potius, qui toti illi intendunt, avocent ac disturbent. Cunctos hosce per gradus, Tridentinorum Patrum sententiâ, ad Sacerdotii fastigium ascendendum est. Et quamquam non pauca suppeterent, quæ singulis hisce de Gradibus dicerem; vosque eorum & amore & æstimatione accenderem, quia tamen ad hæc excurrere per tempus minus vacabit, de solo Sacerdotio, ad quod gradus ceteri ordinantur, loqui propositum est: de quo illud inprimis docebo, quanto in honore ac veneratione id semper fuerit; deinde, quanto honore ipsura ac reverentiâ re ipsa sit dignum.

III. Nulla propè est fuitque sub sole Natio, quæ non sumis honoribus Sacerdotes coluerit. Non desunt vel hodie Populi, quibus vile sit aurum, delitiæ fastiditæ, Scientiæ ignorantæ, libri nullo in pretio. At si historias percurramus omnes, vix invenimus Gentem tam barbaram, tam inhumanam, quæ in eo cum ceteris non consentiat, ut Sacerdotes aliquos velit, quosque elegerit, honoret: zedò ut ferè facilius sit invenire aliquod Mundi clima, quod Sol radiis suis nunquam illustret, quàm in quo nullum alicujus Religionis extet vestigium: ita & pronius erit reperire homines planè excordes, quàm sine Personis Numini alicui sacris, atque ideo magno in pretio habitis. Ut ab Eth. Ann. n. ducamus initium; Cardinalis 57. Baronius suis in Annalibus multa ex pri-

primis inde seculis ejusce rei adfert
specimina. Et primò quidem qui-
cunque Regiâ, iidem & Sacerdotali
supra cæteros dignatione eminere de-
bebant: imò inter Æthiopas, quo-
rum Rex Sacerdotii expertus erat, eò se
Sacerdotum porrigebat auctoritas, ut
ipso, cum visum esset, Reges thro-
no dejicere suo possent: si verò de
plebe alicui Sacerdos dixisset; non
placet Diis, ut porro inter mortales
suis: Miser ille suâ se confestim inte-
rimere manu, cum præclarior ac
præstabilius existimaret mori Sa-
cerdotis jussis obtemperando, quàm
illius ingratis deinceps vivere. Ve-
teribus Germanis id solenne erat, ut
nemo Judicis sententiâ reus peragi,
& e medio tolli possent, nisi sententiâ
Sacerdos, Dei Vicarius, ratam habuis-
set. Et verò non Barbari tantùm, &
ab humanitatis officiis longius aber-
rantes Populi, sed cultissimi quique,
& Romani ad eò ipsi, tantum potesta-
tis ac Juris Sacerdotibus contulerant
ut vel Consulum supremo Magistratui
Sacerdotes imperarent, quin & Leges
abrogare, aliâsque ferre possent: & si
quando in jus vocati comparuissent,
verbis eorum tantum pondus erat, ut
non juratis certa fides adhiberetur,
perinde ac si mera Oracula funderent:
unde, quæ ab aliis, à Sacerdotibus
nunquam exigebantur juramenta,
Tantis honoribus Sacerdotum genus
colebant Populi, etsi fallorum tantum
Numinum Ministri essent: colebant
autem occultâ illâ naturæ propensio-
ne inducti, quâ omnes impellimur ad
altè sentiendum de Divinitate, atque

ad eò ad ministros ejus honorandos.
Quid proinde honoris mereri cen-
sendi sunt, qui supremi, verique Nu-
minis legitimi Sacerdotes sunt? Ve-
Lec. 21.
tuerat in Lege veteri Deus, ne unquam
Sacerdotum Princeps cuiquam non
Sacerdoti aperiret caput, quacunque
ille dignitate præfulgeret; sed ut in
fastigii sui argumentum, etsi omni re-
verentiæ & cultus genere affectus ipse
esset, nullo tamen simili officiorum
genere respondere deberet, sic ut ne
mortuis quidem proximis agnatis illa-
crymari illi liceret, imò ne obrutu qui-
dem illos dignari. Non vereri au-
tem, aut aspernari quemquam, et-
iam inferioris dignationis Sacerdo-
tem, sententiæ ab eo latæ repugnare,
ab eo appellare, piaculum reputaba-
tur tam grave, quod Dei imperio mor-
te esse piandum. Unde in Dentero-
nomio ita statuit. Si qualis, si qua
controversia vos inter orta fuerit, quæ
tam sit implicita, ut viâ ordinariâ deci-
di nequeat, ad Sacerdotes rem de-
fereris; & rei totius statu cum fide
enarrato, quidquid illi jusserint, exe-
queris: Qui autem (Sacri Scripto-
ris verba sunt) *superbierit, nolens obe-*
dire Sacerdotis imperio, morietur homo
ille, cunctusque populus audiens time-
bit, ut nullus deinceps intumescat super-
bia. Quamquam tota Sacerdotum Le-
gis scriptæ dignitas erat, quod dignita-
tem Sacerdotum Legis Gratiæ adum-
brarent: haud aliter ac victimæ, quas
ipsi mactabant, umbra erant incru-
enti illius Sacrificii, quod Christus
erat instituturus. Ex quo pronum e-
rit colligere, quid honoris veris exhi-
bere

berisacerdotibus par sit, si umbrati-
les illi tanto digni visi sunt.

IV. Equidem illustri sanctitate vi-
ri ac feminae, qui intimè nōrant gra-
dū huius celsitudinem, præclara hu-
jus suæ æstimationis nobis relique-
runt argumenta. S. Antonius, ipsis eti-
am sumis Monarchis tam pretiosus, ut
S. A. felices se existimarent, siquā eos epi-
stolā dignaretur; vel feris venerabilis,
quæ promptæ ejus audiebant impe-
ria; formidatus infernis spiritibus, o-
minium Ægypti Monachorum hono-
ratissimus Parens, adoratus Magister,
cūm ramen obvium haberet Sacerdo-
tem, mox, etiam publicis in viis, pro-
volutus in genua, non assurgebat pri-
us, quàm reverenti osculo manum li-
bāsser, illūmq; ad sibi bene precandum
S. e An- induxisset. S. Catharina Senensis et si
con. p. oscula manibus Sacerdotum non im-
3. tit. primebat, nec enim id sibi arrogare au-
23. c. debeat, solo ramen imprimebat oscula,
14. quod Sacerdos calcārat, seque bea-
tam prædicabat. Seraphicus autem
ille Franciscus, præterquam quod in-
duci nunquam potuit, ut inter Sacer-
dotes cooptari se pateretur, dicere so-
lebat; se Angelo & Sacerdoti unā
euntibus obvium factum, prius Sacer-
dotem, quàm Angelum reveriturum.

Nec id mirum: nam id & ipsi Angeli
faciunt. Recenset S. Franciscus Sa-
lesius, Canonicum aliquem summæ æ-
dis suæ, rarā virum sanctimoniā, cre-
brò Angelū, cujus curæ creditus erat,
aspectabilem habuisse. Hunc, prius-
quam Clientis suus Sacerdos initiare-
tur, cūm ad jannam aliquam ventum
erat, præire solitum, nec unquam dex-

trūm illi latus celsisse: subinde etiam
Sacerdotii is ad dignitatem promotus
esset, sequi semper, dum per jannam
ibat, & quacunque iret, sinistrum
latus occupare observatum. Quæ
satis ostendunt, quanto jure S. Grego-
rius Nazianzenus scripserit: *Sacer-
dotium ipsi Angeli quog, veneratione
prosequuntur.* Sed & hoc admiratione
caret: cūm abundè constet, quid hon-
oris ipse supremus Mundi Monar-
cha huic dignitati habuerit; hunc
autem Beatos Cœlites æmulatos quid
mirum? Aulicorum est, Principis sui
facta imitari. Meminisse nos conve-
nit, Christum Servatorem postremā
illa suā in Cœnā, ut palām omni-
bus faceret, quanti gradum illu-
lum æstimaret, ad quem mox evedu-
rus erat Apostolos, Sacerdotes illos
iniciando, utque suo nos exemplo ad
dignitatem hanc æstimandam provo-
caret, surrexisse à mensā, præcinxisse
se linteo, effudisse aquam in pelvim,
ante pedes eorum procubuisse, & illis
met manibus, quæ Solem & sidera fin-
xisse dici possunt, pedum illuviem
absterfisse. Et cuiquam è Christi secta-
toribus arduum sit, illos venerari, quos
Sapientia æterna tam stupendā sui æ-
jectione honoratos, & tantopere ex-
alcatos voluit?

V. Hactenus ex umbra magnæ hu-
jus Pyramidis altitudinem dimensū su-
mus; Sacerdotii inquam præstanti-
am & sublimitatem ex iis collegimus,
quæ velut umbra illam sequuntur; æ-
stimatio nimirum & honor ab aliis ex-
hibitus. Quanta autem tum videbitur,
si alio merendi genere ipsam mo-
lem

lem propriam & proprio mensurâ exploraverimus? Perpendendum igitur est, Sacerdotium inter homines non esse Titulum honoris, vel commodatum, qui, cum liberit, reperi possit. Nec enim Sacerdotes sunt sicut Reges, electione, acceptione, aut approbatione, sed consecratione, quâ initiati Deo sacrantur; & quidem sigilli cujusdam, quod characterem dicimus, occulta licet & spiritali, verâ tamen consignatione, cujus virtute Sacerdotalis dignatio indelebile quid, & æternum est. Qui primi ac celsissimi sunt inter mortales dignationum gradus, ferme dicuntur conferti per omne reliquæ vitæ tempus. Sæpè tamen, qui subjectis Populis atque Exercitibus Monarcharum nomine præfuerant, gradu dejecti, & exuti insignibus, vix inter servos dein locum invenere. Huic fortunæ, favorisque humani ludibrio Sacerdotum Dignitas subjecta non est. Nullæ non mortalium modò, sed ne Cælitum quidem opes ac potentia tantæ sunt, ut Christo, Sacerdoti in æternum, aliquando insitum innexumque, avellere denuo valeant.

Tu es Sacerdos in æternum. Si maritus aliquis mortuus ad vitam rediret, superstitis licet conjugis maritus jam non esset: Dominus ædium, redivivus, earum jam Dominus non foret: nec Princeps urbium ac Provinciarum, quibus jura dabat, Princeps ac Dominus: omnes enim isti tituli, omnia hæc jura, nexus omnes cum vita abrum puntur, abolentur, nec ex tempore transeunt ad æternitatem. At Sacerdos redivivus eodem quo ante

mortem dignationis gradu præfulgeret; cum animæ altè impressum sui honoris ac muneris sigillum retineat.

VI. Nec tituli tantùm, sed & opes omnes ac potentia Regum ac Principum externum quid sunt, & cum nominibus ac titulis auferri possunt, Non ita potestas Sacerdotum, quæ & ipsa æterna, & animæ intimè affixa est, nihil ab hominum tantùm appellatione proveniens, aut pendens. *Ido-2. Cor. neos nos fecit Ministros novi Testamenti: ut S. Paulus loquitur. Utque profundius huic velut abyssò immergamur, attendamus geminam Sacerdotis potestatem, utramque humanâ multò majorem: prima est in Corpus Christi Myisticum, hoc est, ejus Ecclesiæ; altera sublimior, in ipsum verum ac proprium Servatoris Christi JESU Corpus, sanctissimam videlicet Eucharistiam.*

VII. Ad primam quod spectat. *Quæcumque, inquit Christus, ligaveris super terram, erunt ligatæ in Cælo, & quæcumque solveris super terram, erunt solutæ in Cælo.* Quibus verbis significatur sublimis illa potestas, quæ Sacerdotum cuilibet confertur, dimittendi & retinendi peccata; statuendi poenas, easque condonandi. Vos AA. verborum horum pondus magni non aestimatis, quia quid sibi illa velint, non perpenditis; nec mirabilis vobis videtur potestas, quæ tam multis communis est. Aliàs & vos, cum manum Sacerdos tollit ad Reum à noxiâ absolvendum, exclamaretis attoniti. *Quis potest dimittere peccata, nisi solus Deus?*

Xx 3

Deus ? 21.

Deus? Multoq; major vos teneret admiratio, si animæ vestræ obtutu penetrare liceret animū & cor Peccatoris à peccatis absoluti, ad spectandum, quæ in eo momento peragitur, stupendam metamorphosin. Si nostrū quis tantum posset, ut obviam habens servorum Æthiopam turmam, gravissimis vulneribus sanciam, pronuntiaret: Ego vos omnes liberos constituo; moxque rumpentur catenæ, & in frustra abirent compedes: mox adderet: Ego vos candidos facio: & confestim his dictis, illi nive candidiores efficerentur: dein subjungeret: Sano vos: & miserorum illorum plagæ momento curarentur, rediretque pristinus in membra vigor, vita, sanitas, color: an huic tantæ virtuti ac potentiae alia in terris comparari quoquo modo posset? An non hominem hunc homine longè superiorem, & divinum, cæloque lapsum omnes pronuntiarent? At sanè cū Sacerdos ait: *Ego te absolvo*: dubitare non licet, quin ille prodigia his longè majora parret; imò majora illis, quæ alio quocunque in genere sanctissimi quique patrârunt. Quid proportionis est inter vulnera Animæ & corporis? Quid est foeditas & ater, Æthiopis color, collatus cum turpitudine illa monstrosa Peccatoris in oculis Dei, quâ vel ipsos Dæmones adæquat? Quid catenæ, vincula & compedes Servorum, comparata vinculis Peccatorum? magis hæc inter se differunt, quàm subtilissima araneorum fila, à funibus nauticis crassissimis. *Non est super terram potestas, quæ compare-*

Job. 41.
24.

turci: Nos quoque in re nostra dicere possumus. Non est post Divinam, non in terris tantum, sed ne in Cælo quidem, potestas, quæ huic Sacerdotis potestati comparetur.

VIII. Ut res isthæc velut oculis clariùs perspiciatur, fingite animo, Jovenem aliquem densis in tenebris à Rivalibus suis in agro gravissimè sauciari. Humi infelix sternitur, & quaquaversum oculis perlustrans omnia, videt neminem: clamat & nemo audit: conatur surgere, & fugientibus viribus humi graviùs affligitur. Interim è vulneribus sanguinis non guttæ, sed rivi profluunt: & subeunte animum miserrimâ totius aetæ vitæ scenâ, iratam desuper & misitabundam contemplatur Dei Justitiam: intus oblatrantem, & accusantem implacabiliter audit Conscientiam; infra se apertum, & anxie expectantem intuetur infernum: unde attonitus, tremebundus, & singultiens modum non invenit, viamque, quâ imminentem jamjam æternam penam subterfugiat. Transeant tunc illas per oras potentissimi quique Orbis Monarchæ; nemo eorum tantum est opum, ut rumpere possit vincula, quibus infelix illa anima innodatur. Transeant Cælices omnes: ne illi quidem quidquam possunt, Vertat se infelix ad Beatorum spirituum novena agmina, singulorum propitiâ imploret dexteram; non tamen vel singuli, vel universi, non Angeli, non Potestates, non Cherubini, non Seraphini, solvere vinculum possunt; rogare tantum possunt, ut solvatur.

Non

Non Virginum Candor, non Martyrum sanguis, non Anachoretarum rigor, non Prophetarum scientia, non fides Patriarcharum, quodque caput est, ne ipsa quidem omnium hominum Angelorumque Regina, Dei sponsa & Mater, atque Universi Imperatrix, per omnes suas miserationes adjurata, quantumcunque orando rogandoque plurimum possit, suaque incredibili erga miseros pietate etiam velit, solvere supplicem possunt; ut solvatur, rogare tantum possunt. Interim Sacerdos aliquis, alia omnia cogitans, suoque pergens itinere, eod defertur, audit ejulatus, accedit propius, videt praesens vulnerati periculum, morusque miseratione, jacentem ad dolorem de peccatis excitat, spe bona implet; mox stollens dexterato, ait: *Ego te absolvo à peccatis tuis.* Ductum, factum, cadunt compedes; cadunt omnia, adamantina quamvis, vincula, quae miserum opprimebant: iratus Deus placatur, & exertum ad vindictam gladium recondit: fugiunt spe sua delusi Dæmones; ignes illi æterni & insatiabiles extinguuntur: Infernus, qui animam hanc jam propè propius devoraverat, fauces apertas claudere, & plaudenti multumque gratulanti Cælo prædam tam nobilem cedere cogitur. Tantum potest Sacerdos Christianus: & si tantum potest, an non jure vobis videretur dicendus quidam terrarum Deus, cum in iis, quæ agit, nemini melius, quam Deo Cæli, possit comparari?

IX. Tam autem hæc non est summa Sacerdotis potestas, ut vix æ-

stimari mereatur, si alteri conferatur: quam quisque à Christo in Corpus ejus non Mÿsticum, sed verum accipit, ut illud tribus verbis conficere, manducare, aliis distribuere, & Patri Cælesti in Altari, salutis nostræ lytrum, offerre & imolare possit. Hic enim verò non solum verba linguam, sed & cogitationes animum deficiunt. Obstupuit Natura luce illa omnibus deinceps seculis admiranda & memorabili, quæ Josue Solem stetit, tanquam otiosum trium horarum spatio, victoriæ suæ spectatorem. Obstupuisse autem vehementius, si Josue non stitisset modò, sed & de Cælo in terras devocasset illum siderum Principem. Quid tamen id esset, si cum eo conferatur, quod Sacerdotes faciunt, Deum ipsum à Cælo in Altare descendere jubendo? idque toties, quoties collubrum est; instaurando prodigium, non Ducis Josue, sed Virginis Uteri, qui splendidissimis illis Nuptiis, quibus Divinissimus Agnus Humanæ naturæ sibi desponsæ copulatus est, thalamum præbuit. Merito tanquam sideratus hic exclamat M. Gregorius: *O veneranda Sacerdotum Dignitas, in quorum manibus, ut in Utero Virginis, Filius Dei incarnatur!* Si Doctores Sancti Eucharistiam appellant Extensionem Incarnationis, quam demum potentiam esse dicemus illam, quæ miracula tam inspirata, quotidiana reddit ac vulgaria, quia tam multis cœmunia? Maxime si & illud in animū revocemus, Virginem Matrem non alterius, quam meritoria (si tamen & istud) causæ rationem

Hebr. in
Cant. l.
40. &
46.
Scot. in
4. dist.
10. q. 4.
Leff. de
Perf. et
div. l.
12. n.
121.

nem habuisse in eo, quod ejus in Utero Verbum carnem nostram induere voluerit: Sacerdotes effodrices cause sunt, faciunt enim, ut eorum in manus descendat, idque ratione efficiendi tam efficaci, ut si Christi Servatoris Corpus nullibi in Mundo esset, eam tum produceretur. Melchisedecum Paulus Apostolus Dei Filio similem dixit: *assimilatus est Filio Dei*; propterea quod Deo Panem & Vinum obtulerit, nostri Sacrificij symbola: De nostris ergo Sacerdotibus quid dicemus, qui non Symbola & umbram, sed rem ipsam ac Veritatem quotidie offerunt, dum sacrificant Christi corpus? An non & illi similes erunt Filio Dei?

X. Enimvero Sacerdos non solum loquitur, tanquam si ipse Christus esset, dicendo Corpus suum, sanguinem suum, quod revera est Corpus & Sanguis Christi JESU, sed & ita cum Christo Domino agit, ut eo superior, & non tantum illi similis, videri possit. Nunquam lego illa ipsa verba, quibus Apostolus, ad Hebræos scribens, meminit Benedictionis, quam Melchisedech Abrahamo bene precatus est, quin sacro horrore perfundat: dum simul mentem subit ritus ab Ecclesia in Sacrificio Missæ peragendo imperatus. Affirmat autem Apostolus non precari bene, nisi superiorem inferiori: *Sine ulla contradictione, quod minus est, à maiore benedicitur*. Altera autem parte, quando Sacerdos prolatis jam arcanis illis verbis verè præsens habet in Altari Christi Servatoris Corpus, sæpius ta-

men illi benedicit, Crucis figuram manu efformando; quo modo apparet, Christum ut Victimam suam voluntate oblatam, suo se Sacerdoti ut subditum præsentem sistere, illique, tanquam Ministro suo, quiddam in se, tanquam Superiori, juris tribuere: unde vult, ut hic ipsi, tanquam inferiori, benedicat. Mirum sane est, Sacerdotis manam, dum rem tam magnam molitur, non obrigescere! *Super hoc privilegio stupet Cælum, horret Infernus, contra miscet Diabolus, & veneratur Angelica Celsitudo*. Possumus & nos cum S. Augustino hic exclamare.

XI. En sublimitatem Sacerdotalis dignationis, quantum quidem illam hebetis admodum intellectus nostri acie metiri possumus. Dicat jam, qui vult, an honore, quo afficitur, dignus sit, & an porro homo dici debeat, qui supra hominum conditionem evectus est? *Ex hominibus assum-* *Hebr. 1.*
prim. Si non erravit S. Dionysius, *Qui Sacerdotem dicit, angustiorum, prorsusq; divinum virum insinuat*. Atque hinc quisque vestrum discat, quo cultu & reverentiâ observari debeat illorum quilibet, ob unam solamquam eminet, dignationem. Demus, esse, cujus vita non respondeat gradus sanctitatis; an idcirco plenis ille buccis dehonestandus est, & palam omnium ludibriis prostituendus, cujus labes vel proprio sanguine tegere oporteret? Ecti ædes aliqua sacra corruat, non tamen idcirco locus, quo *Luc. 9. 57.*
steterat, profanus redditur. Ita *Le-tantibus*
ges afficiant: Diris adibus sacris, ff. de
arca ver. 2.
vif.

area manet sacra. Ita & ego in te nostra dicam. Si aliud præterea in Sacerdote sacrum non remaneret, præter unum Characterè dignationis illius suæ humanâ majoris, an id satis non esset, ut toti Mundo etiamnum esset venerabilis? Sed relinquamus nunc istud, quod à scopo nostro facillè nos abduceret, & ad alterum ex propositis punctum, seu partem accedamus, ut consideremus; quibus gradibus eniti oporteat ad tantum fastigium eum, qui quidem ita ascendere cupit, ut non suo ascensu quærat, unde præcepta ruat. Ut multa paucis complectar, duo tantum dicam: primum est, ut accedat nemo, nemo ad hunc apicem aspiret, nisi à Deo non obscure vocatus: alterum, ut priusquam tantum oneris subeat, experiat, an humeris sit illi ferendo paribus satisque validis.

II.

XII. Primum igitur necessarium est, ut quis non inear iter tam arduum, nisi ad id se audierit invitari: *Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur à Deo tanquam Aaron.* Errant, qui existimant, cunctos, qui initiari desiderant, à Deo ad eum honoris gradum vocari. Alii siquidem vocantur, alii repelluntur. S. Augustinus dignum admiratione discrimen observavit in repulsa, quâ Christus à sui imitatione & sequela repulit aliquem, qui sponte se illi Discipulum obrulit; & in invitatione, quâ alium resistentem ad sui imitationem pertraxit. *Sequar te, quocunque ieris, dixerat ille ad Christum Servatorem; at Christus*
R. P. Segneri S. J. Christ. Instr. Tom. III.

hoc ejus studium non probans, *vulper, inquit, foveas habent, & volucres Callidos; Filius autem hominis non habet, ubi caput suum reclinet.* At mox cum alium videret Juvenem alia omnia cogitantem, *Sequere me,* dixit: *Juvenis* Luc. 9. 59 *autem eum vocantem non sprexit, Inducias tamen petiit; tantillum saltem moræ precatus, dum patrem suum defunctum tumulo inferret. Et quamquam justæ & rationi consonæ viderentur eæ preces, non annuit tamen Christus, sed iussit, ut relicto aliis volentibus vespillonis munere, ipse Evangelii prædicationi animum applicaret. Sine, ut mortui sepeliant mortuos suos; tu autem vade, & annuntia regnum Dei.* Quæ obsecro, pergit S. Doctor, diversitatis hujus causa alia, quàm quod posterior iste verè à Deo vocatus erat ad sequendum Christum; alter verò non à Deo, sed Ambitionis & Avaritiæ pravo studio erat impulsus? Ambitionis quidem, cum illa oculis ejus obversaretur gloria, & major Indies opinio, quam homines de Servatoris discipulis ob patrata ab eorum Magistro prodigia, conceperant: Avaritiæ autem, cum adverteret, plurimum quotidie, aliorum beneficentiâ, in eos elemosynæ conferri. Alterum è diverso, cum ad sequendum Christum non humanis rationibus, sed solâ ejus invitantis voce excitaretur, par non erat vel tantillo tempore differre id, ad quod invitabarur. Atque ita hodieum Christus facere asolet. Nonnullos eorum, qui Sacros ad Ordines anhelant, suis ad id ipse instinctibus & internis stimulis agit: *Yy* *alios*

alios autem, qui sua sponte currunt, repellit, & importuna eorum studia minimè probat: id quod in magnete etiam observare est; nam & hic lateri uno ferrum ad se avidè trahit, altero à se repellit: trahit ad se, cum polum suum fide bona respicit; repellit à se, cum contrario motu ad polum oppositum fertur.

XIII. Erit, qui dubitet, quâ tandem ratione discerni possit, vocet, an non vocet Deus; Gratiâne, an commodorum amor proprius invitet: huic ego respondeo: primam veras à falsis vocationibus discernendi rationem esse, ut quis attendat ad causam moventem, quâ ad tanti momenti negotium inducitur, & ad capeffendum munus, quod vel Seraphinos suâ arduitate terreret, si carnem nostrâ non absimilem induerent. Esse enim Sacerdotem, aliud non est, quàm à toto Mundo divisum, omni maloliborum, aliis longè, quàm vulgò homines

*Ecccl. 45. soleant, sensis præditum. Elegit eum
4. S. Th. ex omni carne. Esse Sacerdotem, est
suppl. q. esse constitutum Mediatorem inter
30. ar. 1. Deum & homines; tanquam Deo
ad 2. quidem minorem, hominibus autem
majorem, & medium inter hos ac il-*

*Hebr. 5. Pro hominibus constitutum in iis,
1. qua sunt ad Deum. Dicat jam Can-*
didatorum Sacerdotii aliquis: an ille talia cogitat, cum initiari desiderat? an aliis ad id causis agit? an non commodorum suorum studio? vanis desideris, gloriolæ, majorisque venerationis cupiditate? an non id spectat, ut commodiùs vivat & lautius? ut avare congerere plura possit, ma-

jusque hoc in gradu, quàm alibi, vel familiaris augmentum sperare? familiaris suæ opes ac splendorem comparare, ut hac ratione Cælum ipsum terræ serviat, & gradus ille ac dignitas, quæ in Ecclesia sit, sublimissima, basi loco sit, familiæ altiùs assurgere molienti? Si hæc hisque similia trahunt aliquem, dubium omnino nullum est, non trahi eum à Christo, sed rejici: quem enim ejusmodi homo ad polum abjectorum honorum, desideriorumque se vertit, rectè ille opponitur, totòque plane cælo distat ab illo polo, quem divina Christi dogmata spectare nos jubent; hæc siquidem docent contemnere vanissimam illam gloriolæ auram, illa commoda, illa opum incrementa, quæ ut latgiùs fluant, ejusmodi temerarii non dubitant ipsum adeò, ut sic loquar, Sacerdotium prælo & torculari subicere. Prima igitur, minimèque fallax explorandi ratio suone quis nunc, an Dei arbitrio & vocatione ad fastigium hoc ac culmen enitatur, est, diligenter observare, quæ tandem sine voces, quibus ad rem tantam invitatur?

XIV. Altera, quæ primam firmet, norma ac regula, ad quam vocatio examinetur, est Oratio. Periculosè navigant, qui vehuntur à Navarcho, qui sidera consulere vel nolit, vel nequeat. *Os meum non interrogastis.* Etiam qui terrestri itinere pergit, sæpe Stellis vitæ ducibus indiget; maxime, cum dubiæ, cum vastæ desertæque sunt semitæ, per quas eundum est, quales sunt norissimæ illæ Lybiæ arenæ. Et quomodo mari pergentibus impu-

nè sit, siderum cursum nescire: Quid hoc verborum involucri indicare volo? Non aliud, quàm quòd humanis etiam in negotiis, ut securi consistamus, DEUM precibus consulere oporteat. *Ne inimitaris prudentia tua: in omnibus viis tuis cogita illum, & ipse diriget gressus tuos.* Quàto igitur id amplius necessarium erit in negotiis, quæ ad DEUM & animæ salutem spectant? In his providentiæ nostræ, S. Scripturæ phrasi, non incertæ tantùm sunt, sed planè deficient. Quàm igitur rationi consentaneum, in his divinum lumen, divinam opem quanto maximo conatu ac voluntate petere? Sic proinde in te quoque nostrâ agendum. Siquis invitatur, ut Ecclesiasticum in Ordinem, & inter Dei ministros cooptari se curet, ad Cælum attollat oculos; inde lumen petat; DEUM vehementer etiam atque etiam roget, ne in te, quæ tam multa post se trahit, hallucinari ipsum sinat; cùm fieri possit, ut ex eo aut æterna cujusque salus, aut exitium pendeat sempiternum. Non rarò semitæ tam sunt implicitæ intricatæque, duces tam infidi, animi nostri sensa morûsque tam reconditi, ut aliud nobis filum, quo ex tam multiplici fallacique Labyrintho egrediamur, non offeratur, quàm Oratio. *Cùm ignoremus, quid agere debeamus, hoc solum habemus residui, ut oculos nostros dirigamus ad te.* Hoc autem medio qui usus fuerit, prudenter facilem rerum suarum exitum sperare poterit. Et si salus alicujus penderet à medijs, quorum ope divina benignitas saluum illum vult: tunc de

non admissio in electione errore satis securo esse licebit, si attentæ considerationi, & cum prudentibus consultationi, preces etiam non tepidas junxerit. *Estote prudentes, & vigilate in orationibus*, ut S. Petrus haudquaquam frustra monet.

XV. Neque est, quod quisquam metuat, ne plùs, quàm res postulat, ut sollicitus: nullo jure id timeret. Si plures etiam annos in deliberanda re tanta postuisset, non esset censendus; male tempus perdidisset. Belli Imperatorum nonnemo perquam celebris, cùm interrogaretur; cur tandem, postquam statutum fuerat, prælio cum hoste decernere, hæeret tamen cogitabundus, & pugnae signum dare moraretur? sapienter respondit, quia semel duntaxat hinc erratur. Væ autem illi, qui neglectis, quas proposui, non aberrandi regulis ac consilijs temerè Altari propior fieri ausus fuerit. *Externus qui administrandum accesserit, morietur.* Militaribus etiam Legibus olim cautum erat; nequis Castra, nisi per portam, ingrederetur: qui superato vallo muròve intrasset, capite pledebatur. *Si quis vallum transcendat, aut per murum castra ingrediatur, capite punietur.* Quid fiet proin (si Christus supremus Imperator, similem militibus suis legem tulerit, eaque stare fixum ratumque habuerit) quid fiet, inquam illo, qui ingressus fuerit non per divinæ vocationis portam, sed ex latere, per vallum murumve, violatis scilicet Ecclesiæ legibus, quas aspl-rantibus ad sublimem Sacerdotij gradum illa tulit; vel de Patrimonio,

Y y 2 per

huc 3.
p.

8. Paral.
10, 12.

1. Pet. 4.
7.

Num. 31
10.

1. deserto
rem 5. in
bello ff.
de re mi.
lit.

Per subornatos testes, falsa asserendo, vel ad alia testanda scribarum publicorum fidem corrumpendo? Huc tamen etiam impellit avaritia, quæ interitum suis velis regit oculos tam eorum, qui perperam ejusmodi patrimonium iungunt, quam qui illo tam malè utuntur; ne sua ipsi damna miseri videant.

XVI. Rem exemplum affirmet, Henricus II. Imperator, cum etiamnum puer ab Epheborum aliquo siphunculum argenteum dono accepisset, quo ludibundus aquam evibraret, pluri mam eo munere delectatus, Ephebo donanti Episcopatum promisit, si se ad Imperij supremum culmen unquam evehì contingeret. Electus subinde est Imperator Henricus, & ephebus ille ad Sacras Insulas promotus. Verùm cum Henricum non diu post gravis invaletudo prostravisset, triduum integrum lethali agone cum hostibus consistebatur, sensibus ferè destitutus. Ubi tandem ægrè ad sese redijt, fassus est, toto illo triduo hostes suos aliud egisse nihil, quam ut ex siphunculo, illo olim dono accepto, vivas in ipsum flammæ vibrarent; quas tandem Juvenis formosissimus apparens affusâ ex calice aquâ omnes extinxisset. Juvenis hic fuit S. Laurentius M. cui Henricus paulò antè aureum calicem dono obtulerat; Is autem non solum ignem, quem Dæmones ejus corpori asperferant, totum extinxit, sed sanitatem etiam ægro restituit. Ubi convalescit Imperator, Præsulum cœtum coëgit, qui tam puerili causâ promotum Episcopum loco ac dignitate denuò moveret, quâ

Anno
1047.

quidem re majus illi beneficium contulit, quam cum ad gradum meritis superiorem promovit, hac enim ratione sustulit impedimentum, quo miser pedes implicitos habebat; quamdiu quidem vestes, Pontificiæ dignitatis insignia, per terram raptabat. Favores alij, qui cum propriæ salutis discrimine conjuncti sunt, sunt favores re vera crudeles, atque adeò non veri, sed imaginarij falsique. Discipulus ille, qui Petrum in ædes Pontificis introduxit, nocte Magistri sui atrocissimam necem antecedente, quantum majus illi præstitisset obsequium, si eum expulisset toto Palatio cum dicto. Apage, tu piscibus capiendis da operam, quam artem hæctenus factitabas: quid sordido Piscatori cum Pontifice? Opranda sanè Petro, præ admittance, hæc fuisset ejectio: hæc enim melius longè consultum illi fuisset, & remota occasio, quæ infelicem ad trinam Magistri sui abnegationem & ejectionem induxit. Et verò tantum animi nunquam non deberet esse illi, qui vel de patrimonio falsum testimonium, vel simile non absque DEI offensa favorem rogatus, facillè agnoscat, quem talia petere non pudeat, plus equidem illum ad Sacerdotij dignitatem asserre cupiditatis, quam meritorum. Verum favorem, gratiamque hujus fatinæ hominibus ille præstaret, qui eos induceret, ut manuum potiùs suarum labore vivere, & procul adorare dignitatem illam ut Reginam, quam ut sponsam brachijs amplecti & stringere, malerent.

XVII.

XVII. Illud magis dolendum, quod Genitores ipsi, qui iudicij ætatisq; maturitate certius cognoscere vera filiorum emolumenta possent, & quam ijs debent, charitate studiosius procurare, non semel, præquam ullus alius, eos impellant, quin & autoritate imperioque adigant ad Sacros Ordines ambiendos, quos nōrunt & literarum, & veræ in DEUM pietatis exortes, moribus crudos, & pluribus insuper pravis assuetudinibus, ad alia omnia, quam quæ Ecclesiasticum decent, propensos. Neque alio hac in re consultore utuntur, quam miseranda lucelli & emolumentum alicujus spe; ne solus sit Judas, qui pluris numos, quam Christum æstimavit. Et tamen, etsi cœci sint, manibus tamen palpate possunt, sic obrenta, cum Dei injuriâ, Ecclesiæ bona non aliud tandem familijs afferre commodum, quam quod retinimiam piscium multitudine, quæ illo mille partibus lacero atque disrupto, non abundantem tantum & copiosam, sed justam quoque Piscatori prædam aufert. Quamquam, etsi Ecclesiæ bona idonea forent ad familias locupletandas, an æquum tandem est rebus Deo sacris in propria comoda abuti? Si S. Dionysius rectè sensit, Tempia sunt propter Altaria, Altaria propter Sacerdotes; Sacerdotes propter Sacrificia, Sacrificia propter Deum. Sed malè consulti Genitores istitoto rerum ordine perverso, id obstinato animo volunt, ut Tempia, Altaria, Sacerdotes, Sacrificia, quin ipse Deus, ad hoc fecerint, ut eorum cognatio & familia supra cæteras caput attollat. Uti

nam deinceps saltem rem tam absconâ machinetur nemo! si quis tamen hoc è numero est, qui tam pudenda adhuc agitat consilia, Patris ille titulo ac juri renuntiet prius, & qualls est, Carnificem dici se curet. Quod si quem filiorum vestrorum indole, ingenio, pietate in Superos ejusmodi videritis, ut Ecclesiæ ornamento futurum judicetis, id agite, ut quanto maximo studio eum educetis sancto DEI timore, tanquam ad grande illud officium, divino ejus in conspectu assistendi, destinatum: cavere sedulo, ne quod illi cum alijs pravorum morum adolescentibus sit commercium (certè plurimum prodesset ijs, qui ad sacras Aras aspirant, agere cum Innocentibus, Regius Propheta censuit: *Lava. Ps. 25, 6. bo inter innocentes manus meas, & circumdabo Altare tuum Domine*) & probatissimi illum Magistri disciplinæ maturè committite. Galenus, ut quis *Lib. de in curandorum humanorum corpo. conf. rum peritiâ evadat eximius, primo loco id curandum asserit, ut perito Medico Magistro utatur. Ar. Med. Quantò magis rectiusque id ipsum desiderabitur, ut quis in animarum curâ, quæ Sacerdotibus incumbit, magna cum commedatione versari possit.*

XVIII. Alterum, quod agendum prius est, quam quis ad sublime Sacerdotij culmen ascendere moliat, est, ut dicebam, capere sui specimen, illis studendo moribus vivere, quos Clericis Canonum decreta præscribunt, priusquam indissolubili nexu ad eam vitæ rationem quis se obliget. S. Basilium ajunt ante Sacerdotium ita vi-

Orat. 20.

xisse, ut jam tum Sacerdos dici posset : *Sacerdos etiam ante initium Sacerdotij fuit.* Sic de eo Gregorius Theologus affirmavit : Quod utinam dici de nobis omnibus posset, quicumque hoc caractere insignimur ! O quæ Ecclesiæ foret felicitas ! Sed alij re vera mores cogunt nos Hieronymi restaurare lacrymas & querelas ; dum certimus non semel, eum, qui heri Christiani dignitatem vitam malè tuebatur, hodie Sacerdotem, nec de grege illum, superbire. *Heri Catechumenus, hodie Pontifex: vespere in Circo, mane in Altari.* Heri in saltantium choro, hodie in Altaris ministerio, heri inter ludentes, tripudiantes, compotantes, eorum approbando studia, & fortassis etiam frequentando, hodie se ostentat, ut Sanctificator populi, coram ipso in genua provoluti. Quæ tandem hæc major inveniri potest ordinis pervertitas ? Qui Cappucinatorum sacram in familiam adoptari desiderat, priusquam aspero illo & horrido sacco se vestiat, explorat, an nudis in asseribus somnum capere, jejunare, flagris se cedere, media nocte somnum abrumperere possit ; ut experientia discat, an pares gravi Ordinis oneri, & rigidis ejus institutis vires afferat. Cur ergo alter ille Juvenis, qui cogitat ducere vitam, si non tam asperam, sanctam certè, & non carnis, sed Spiritus effatis conformem, qualem esse oportet Sacerdotis cujuslibet, non & ipse prius experitur, quid possit, & priusquam voti religionem ac nexu Castitatem Deo publicè promittit, an eam illibatam servare valeat, aliquanti tem-

Epi/7, 83.

poris usu explorat ? Sunt, qui Juventutem exigant in magna morum vitæque licentia ; mox nulla pravatum propensionum, plurium annorum iteratis sæpius lapsibus contractam, ratione habitâ, festinant ad humeros illi supponendos oneri, cu ferendo plures viri sanctissimi semper se impares existimant. Inde fit postmodum, ut vitijs ab adolescentia assueti nunquam deinceps se emendent, maneatque ægri incurabiles. *Desinit esse Sen. Ep. remediolocus ubi, quæ fuerant vitia, mo. 39.* Prudentiæ sanè Christianæ non est, rem tam inconsultè ac temerè aggredi : dare ventis vela, proveli in altum, omnium se tempestatum discriminibus permittere, nec tamen antè artem didicisse nauticam, aut tenuem prope litus cymbulam remo gubernasse. Meritò Romanis veteribus id laudè datum, quòd priusquam classem armatam adversus Pœnos & Afros educerent, in Naumachia diu maritimæ pugnæ simulacra ediderint ; quæque designabant animo facta vasto in mari, iisdem intra angustiores limites præluserint. Quid autem dicam sentiamve, dum video aliquos accinctos, ut initiati solenni se promissione Pro obligent ad castè deinceps vivendum, qui tamen ad id usque temporis non didicere, quomodo obviam ire tentationibus, quomodo eas frangere & eludere oporteat, audaces concupiscentiæ Imperus refrenando compescendoque ? Hoc sanè est inter Oceanus undas, procellas, tempestates velle triumphare, & Myoparonis ad clayum sedere, antequam vel tantillæ

illæ scaphulæ per fossam canalémque, nullis expositum ventis ducendæ quis præfuerit, illiusve cufum fuerit moderatus.

XIX. Illud autem quantum probum foret, quantum dedecus, si qui Clericorum Ordini jam adscripti, eumque in finem educati, ut Sacerdotum numerum augeant, fas sibi existimarent habenas laxiores suæ libidini permittere, quàm ulli alii Juvenes permittere; eaque persuasione imbuti indulgerent amoribus, choreis interessent, còsque diceris perstringerent, qui in hæc Juventutis, plena periculi, oblectamenta, & corruptelas invehuntur? An in animum inducere quisquam posset, non ignorare ipsos, quæ quantaque sit Sacerdotalis, ad quam aspirant, dignationis celsitudo, quòdque ad illam absque temeritate eniri ipsi possint? Atque utinam non ita se res haberet, & non illi ipsissimi, qui tan- ras in spes aluntur, præquam ulli alii, inorigeri, peulantes, petulci, & si non aliud, domi perinde ac in templis, modestiæ ac reverentiæ omni obliti viderentur! Amurathes Turcarum Imperator, cum nimio vini, suæ superstitionis legibus interdicti, usu gravem sibi morbum conscisset, voto se Prophetæ suo Mahometo obstrinxit omni deinceps vino abstinendi; nec eo contentus, violandi denuo voti metu vitra simul omnia crystallina, quibus ad bibendum erat usus, frangi iussit. Pro- videri hæc barbari & alieni à fide hominis cura ruborem non exprimat iis è Christianorum numero, qui cum literis amatoris in sinu, cum amariæ ima-

gine, responsis, muneribus, tenuis, & nescio quibus familiaritatis parùm castæ mnefynis, sollicitè in serinio custoditis, non verentur festinare ad promittendam Deo in facie Ecclesiæ castitatem, seque ad eam voti religione obligandos? Quæ tandem ista audacia, quæ inconsulta temeritas est? Toties voluptatum calici labra admovisse, & illo non diffracto, palàm profiteri, quòd ab illo deinceps labra æternùm abstinere decretum sit?

XX. Claudamus Discursum hunc egregio & omnibus profuturo S. Gregorii monito: *Virtutibus pollens, coactus ad regimen veniat: virtutibus vacuus, nec coactus accedat.* Qui virium satis ad ferendum grave Sacerdotil onus habere sibi videbitur, admoveat humeros, invitus tamen & renitens, *coactus ad regimen veniat.* S. Marcus eremi incola pollicem sibi amputavit, ne sacris initiari posset. Abbas Melquies, cum invitus initiatus esset, ne se mel quidem Sacrum facere ausus est, & incruentam Deo hostiam litare: unde olim indignum Sacerdotali gradu existimabant, qui volens ac lubens initiari se esset passus. *Profectò indignus est Sacerdotio, nisi fuerit ordinatus invitus.* Quisquis autem frequentium prolap- sionum experientiâ virium suarum perspectam habet imbecillitatem, nulla ratione induci se sinat ad humeros oneri subjiciendos: *virtutibus vacuus, nec coactus accedat.* Nemo se purget & *Ita parens meus jubet.* Neque enim parens tuus funes ullos habet, quibus te denuo inferni ex barathro extrahat, si in illud ob vitam Sacerdotali in gra-
du

du, vel Lalco pudendam, præceptus a-
ctus fueris. Fuit nonnemo, qui Ale-
xandro M. promitteret, ex vasta mon-
tis Arho mole statuat fingere, quæ
Alexandrum ipsum ad amussim refer-
ret. Faceffere hic hominem iuffit, cum
dicto; ridiculum fore, fi hominem,
qualis ipfe foret, puſillæ ſtaturæ, mons
tam vaſtus referret. Vos quoque, fi
ſapitis, ſtaturæ veſtræ humilitatem
cum excelſitate divini Sacerdotii com-
parate; cùmque tam nullam inter u-
trumque agnoveritis proportionem,
non permitte quoquo modo, id vo-
bis imponi, cui ferendo vix eſſet gran-
dis ille Angelus, qui cum uno pede ter-
ram calcaret, alterum procul in mare
extenderat. Et ſi qui triplici vororum
nexu ſe Deo in aliqua Sacra familia ob-
ſtringunt, majus virtutis perfectionis-
que ſtudium videantur proſiteri, quàm
quilibet vulgaris Sacerdos, propterea
quòd magis ad intimam cum Deo u-
nionem, quàm ſanctitas conſtituitur, vo-
ta illa diſponant; docet tamen S. Tho-
mas, Conditionem Sacerdotis ſubli-
miorem eſſe, quàm ſit hominis Reli-
gioſi, propterea quòd ille deſtinatus
ſit ad miniſterium, quo aliud ſubli-
mius in terris nullum eſt. Atque hinc
ſtatùs ſui ratione Sacerdotem quemli-
bet ad majus ſanctimoniæ ſtudium ob-
ligari, quàm obligetur Religioſus non
Sacerdos; & quod hinc conſequens eſt,
peccatum idem, ſi paria ſint cetera, in
Sacerdote quolibet gravius cenſen-
dum, quàm in Religioſo, qui Sacer-
dos non ſit: *Unde gravius peccat (S.*
2. q. 184. Doctoris verba ſunt) ceteris paribus,
ar. 8. Clericus in ſacris ordinibus conſtitutus, ſi

aliquid contrariū ſanctitati agat, quàm
alius Religioſus, qui non habet ordinem
ſacrum. Attendant igitur, quàm al-
tam turrim ædificare eos oporteat, qui
Sacerdotes eſſe volunt, dum vel Reli-
gioſos vitæ ſanctitate ſuperare debent.
Et non audient hortantem Chriſtum?
Quis volens turrim ædificare, non ſedens *Luc. 14.*
prius computat ſumptus, qui neceſſarii
ſunt, ſi habeat ad perficiendum? Ubi
porro iis, quæ dicebato, præmiſſis, ſta-
tuerit quis Sacerdotio intreati, non o-
mittat & illa adhibere media, quibus ſe
ad tanti momenti rem accuratius præ-
paret. Abdat inprimis ſe ſacram in ſo-
litudinem, ibique procul ab interpel-
lantibus aliquot dierum ſpatio quan-
tè diligentiam, perpendat, quàm ſit
neceſſarium omnes Animæ labores, in
totius vitæ ratione, & Confeſſione à
primis annis repetitâ, eluere, eamque
tot jam nominibus & beneficiis Crea-
tionis, Redemptionis, Conſervationis,
atque nunc demum plenæ Conſecra-
tionis, Deo devotam, deinceps ſaci-
legè non repetere aut auferre. Ante-
quam mundiſſimus ille cæleſtis Man-
næ cibus in terram in deſerto effunde-
retur, prodigioſus quidam ventus ſic-
cabat, mundabaturque totam, eamque
ad dignè excipiendum panem Angelo-
rum præparabat. Non diſſimili ven-
to opus eſt, qui animam Sacerdotis
præparet ad panem Angelicum, tantò
vetere illo, qui hunc noſtrum adum-
brabat tantùm, nobiliorem, præſtanti-
oremque, quotidie excipiendum, ma-
nibusque tractandum, Vento opus
eſt, qui quidquid humiditatis ex rerum
conditarum minùs ordinato amore ſu-
per-

perest, exsiccat penitus, sic ut Sacerdos omnibus Mundi curis, ut decet, liber, DEO totus adhæreat. Ita præparatus accedere ad Sacrificandum poterit: curandum tamen deinceps, ne unquam ponat sollicitum illum metum, non respondendi omni vitæ suæ genere magnis illis, quibus se dignatione tam celsâ admittendâ obstrinxit, obligationibus. Corallium medió statu esse non solet; aut herba est, aut in lapidem obdurecit. Ita & Sacerdos, aut mollis penitus ac flexilis est, devo-

tionis in DEUM ardore, si grandi suo debito responderet; aut si DEI donis malè utitur, obstinatione planè obduratur. His cogitationibus, his sensibus imbutus, quisquis initiari se patietur, sacrisque Altaribus admoveri, næ ille confidere poterit, suo se ministerio pariturum Cælo lætitiâ, Ecclesiæ solatium, sibi multisque alijs salutem, illique haud absimilem Domino futurum, cujus vice, in munere tam honorifico, in terris fungitur. *Assimilatus est Filio DEI.*

DISCURSUS XXV.

De matrimoni Sacramento.

IUm potentissimus Deus productus jam Mûdo ad hominem condendum accederet nõ totum uno quasi nisu absolvit; sed è limo primùm velut statuam effinxit; de in divini oris sui flatu animâ illi inspiravit & vitam. *Formavit Dominus Deus hominem de limo terræ, & inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ.* Non diversam proportionem quadam rationem idem Deus in statuendo Matrimonij Sacramento securus est. Matrimonium primò statim ratum esse firmumque ipsemet voluit. *Quod Deus conjunxit, homo non separet.* Quis hoc neget? Quid tamen Matrimonium, his firmatum legibus, erat, nisi ex limo statua? Quid, inquam, nisi contractus, nihil penitus

ultra contractus civiles ceteros specialis perfectionis sortitus, & intra naturæ ordinè relictus; quo statu res manserit, donec naturam hominis DEI Verbum induit. Tunc enim Deus Homo divino quodâ Spiritu luteam hanc velut massam animavit; & Matrimonium ad Sacramenti dignitatem extulit. Atque adeò non minùs differunt inter se contractus Matrimonij in Lege veteri, & contractus Matrimonij in Lege gratiæ, quàm argillacea illa & exanimis Adami figura, ab Adami spiritu & vitâ donato. Utraque in conditione Adamus DEI opus fuit; in prima quidem opus luteum; in altera verò Conditoris sui viva & perfecta imago. Non est igitur ambigendum, quin rectè Christi Sectatoribus Apostolus præceperit, ut Matrimonium honorarent: *Honorabile connubium in* Herb. 133

Zz

omni.